

„Е! токо ми Бога, сосѣде,“ рече му Андрей, „това вече не могъ да разумѣъ, какъ и днеска ся види лице-то ти толкова весело, какъ си толкова миренъ, въ такова время, когато ти угрожава толкось голѣма бѣда. Правъ-тъ твой е менѣ не-постижимъ.“

— Какъ, друже Андрее, отговори старецъ-тъ, Немà и ты мя мыслишь повиненъ?

— Немà ты азъ мысльъ повиненъ? О! знаѣ, че си невиненъ, като дѣте въ майкѣ. Но началникъ-тъ ако ты почете за повиненъ, ако ты извади изъ службѣ-тъ, ако ты затвори? тогава тыя твои несчастны дѣчица... Не можà повече да проговори отъ слъзы.

— Добрый, милостивый пріятелю! извика Теофиль и стиснѣ го за рѣкѣ-тъ, нашія началникъ не е мѣчитель; той е правъ человекъ и знае, что е дълженъ на законы-тъ, затова вѣрвамъ, че не ще поиска да мя осѣди самоволно. И така, не бойте ся. Но ако да надвие лѣжа-та, и ако да мя осѣди князя-тъ самоволно, мыслите, че е толкось голѣмо несчасіе да обидѣтъ мало нѣчто нѣкого, кога е правъ? Кога, друже, това (и показа на грѣди-тъ си) не е развалено, тогава нѣма никакѣвъ страхъ, и всички-тъ бѣды ся търпѣтъ.

Любезны мои чада! (обърнѣ ся къмъ дѣца-та)